

Arrest

nr. 131 801 van 22 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van anderzijds de beslissing van diezelfde gemachtigde van 21 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 21 februari 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de voornoemde

aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing maakt de eerste bestreden beslissing uit. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 maart 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.01.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 167 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

*Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar*geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk,*

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.2.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 01-65; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-36; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2006, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te basluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 80; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 68-69; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg te niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Op 21 februari 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 maart 2014 en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, dis verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, heeft de verzoeker de griffie van de Raad er binnen de voorziene termijn van acht dagen van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst in te dienen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat met huidig arrest geen uitspraak kan worden gedaan omtrent de kosten van het geding en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten

In de mate dat het beroep is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 februari 2014, werpt de verweerder in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk voor zoveel als zij gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.”

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst er op dat artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) artikel 7 van de vreemdelingenwet heeft gewijzigd, waardoor het eerste lid van dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

In casu werd het bestreden bevel getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval wordt vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, meer bepaald wordt vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling, die op zich reeds voldoende is om tot de tweede bestreden beslissing te komen, wordt door de verzoeker niet betwist. De verweerder zal bijgevolg, gezien de gebonden bevoegdheid, bij een gebeurlijke vernietiging van het bestreden bevel niet anders kunnen doen dan opnieuw in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en op grond van dezelfde niet-betwiste vaststellingen, aan de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoeker in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Nadat de verzoekende partij er ter terechtzitting door de voorzitter op attent werd gemaakt dat de verweerder in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid heeft opgeworpen ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de advocaat van de verzoeker dat de twee bestreden beslissingen noodzakelijkerwijze samenhangen.

De opmerkingen ter terechtzitting doen echter geen afbreuk aan de hoger vastgestelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij licht niet toe welk concreet voordeel zij – in het licht van de vaststelling dat de gemachtigde niet anders vermag dan opnieuw een bevel om het grondgebied af te leveren - kan halen bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt bovendien op dat de verzoeker nergens in het verzoekschrift concreet aanduidt waarin precies het rechtens vereiste belang is gelegen bij het beroep tegen de jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. In het verzoekschrift wordt geponereerd dat verzoekers belangen evident zijn, doch de verzoeker blijft heel erg vaag en spreekt slechts van “*de beslissing*” zonder aan te geven welke van de twee bestreden beslissingen hij precies bedoelt. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat in het verzoekschrift niet specifiek wordt ingegaan op het belang bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hoewel het op zich geen verplichting is om het procesbelang in het verzoekschrift nader toe te lichten, kan wel van de verzoeker worden verwacht dat hij standpunt inneemt en het actuele karakter van het belang aantoonde wanneer dit belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld (cf. RvS 18 december 2012, nr. 222.810). Waar ter terechtzitting

nochtans werd gewezen op de door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid, stelt de Raad vast dat de verzoeker niet concreet toelicht welk nuttig effect hij kan bekomen bij een gebeurlijke nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Bijgevolg toont de verzoeker niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken bij de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 februari 2014. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is dienvolgens niet ontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. De ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing) staat evenwel niet ter discussie.

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

4.1. In hetgeen als een tweede middel kan worden beschouwd (in het verzoekschrift uiteengezet onder het punt 2.2.2) voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter, §1 en 9ter §3, 4° van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: Artikel 9 ter par. 3 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 8 januari 2012: de in par. 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in par. 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoeker citeert artikel 9 ter par. 1: De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Verzoeker kan de verwerende partij volgen dat zij de aanvraag onontvankelijk verklaard op grond van par. 3 4° dat stelt: 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk

Verzoeker stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt. Hierboven werd artikel 9 par. 1 geciteerd. Verzoeker stelt vast dat dit artikel bestaat uit twee delen:

- *lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit*
- *of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*

Verzoeker stelt nu echter vast dat de ambtenaar geneesheer in zijn advies een verkeerde gevolgtrekking trekt. Hij stelt... momenteel is een verdere behandeling niet nodig. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hoe de ambtenaar-geneesheer van verwerende partij erbij komt om te stellen dat er momenteel geen behandeling is, begrijpt verzoeker niet. Verzoeker verwijst in dit verband naar zijn verzoekschrift conform artikel 9 ter dd. 26 januari 2014 en naar het medisch getuigschrift van de dokter H(...) dd 13 januari 2014.

Onder punt C van het medisch attest vermeld de dokter dat verzoeker medicijnen dient te nemen, dat er infiltratie nodig zijn en dat de duur levenslang zal zijn. De ambtenaar geneesheer argumenteert tegen de bevindingen van de huisarts van verzoeker. De arts de verzoeker kent en hem behandelt omwille van

zijn aandoening. Een behandeling kan immers ook bestaan uit toekennen van medicijnen en kinithherapie.

Derhalve is er van een behandeling wel degelijk sprake.

Bovendien is de behandeling wel degelijk noodzakelijk ondanks het feit dat de aandoening op zich niet volledig genezen kan worden met medicijnen in infiltraties. De symptomen kunnen via medicatie behandeling verlicht worden waardoor verzoeker een leven kan leiden die grenst aan de menselijke waardigheid. Indien verzoeker geen behandeling ontvangt wordt hij overgeleverd aan onmenselijke pijnen die dus betekenen dat verzoeker een onmenselijke behandeling zou ondervinden.

Verzoeker herhaalt: Zonder medische behandeling gaat verzoeker onmenselijke pijnen tegemoet. Dit impliceert natuurlijk een onmenselijke of vernederende behandeling. Zeker temeer daar de behandeling in zijn land van herkomst van verzoeker enkel en alleen weggelegd zijn voor superrijken terwijl de armen pijn dienen te lijden is onmenselijk en vernederend.

Derhalve kan de ambtenaar-geneesheer niet besluiten dat er geen enkele vorm van behandeling noodzakelijk is. Dit is een motief die van doorslaggevend belang was om te komen tot het besluit van de dokter.

Het motief is verkeerd of manifest onjuist. De motiveringsplicht houdt de vereiste van deugdelijke motieven. De vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Dat verzoeker geen behandeling behoeft is niet naar behoren bewezen gezien het medisch getuigschrift van dokter H(...) wel degelijk stelt onder punt C dat verzoeker behandeling behoeft. Het motief is derhalve niet naar behoren bewezen en kan dan ook niet in rechte ter verantwoording van de beslissing gebruikt worden.

Derhalve is niet voldaan aan artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Een schending van artikel 2 en 3 is een substantiële vormvereiste die de nietigheid van de bestreden beslissing met zich meebrengt.

Doordat verzoeker wel degelijk behandeling behoeft, is de aandoening echter wel een aandoening zoals vermeld in par 1 van artikel 9 ter Vw.

Het middel is derhalve gegrond.”

4.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In het eerste middel, met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter, stelt verzoeker de schending voor van artikel 9ter, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM.

Hij beweert dat de arts-adviseur de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM te beperkend zou interpreteren door geen verder onderzoek te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Hij verwijst naar het medisch getuigschrift d.d. 13 januari 2014 van de behandelende arts, waarin gesteld werd dat verzoeker medicijnen dient te nemen, dat er infiltratie nodig is en dat de duur van de behandeling levenslang zou zijn. Hij beweert dat hij zonder behandeling onmenselijke pijn zou lijden en dat de behandeling voor hem niet toegankelijk zou zijn in het land van herkomst.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, omdat uit het advies van de arts-adviseur d.d. 20 februari 2014 kennelijk bleek dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)

De arts-adviseur stelt in zijn advies d.d. 20 februari 2014:

“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 13.01.2014 en de medische stukken d.d. 16.06.2013, 18.07.2013, 23.09.2013 en 10.10.2013 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhoudt voor het elven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het schouder-syndroom wordt omschreven als een beperkt probleem en wordt niet behandeld. Voor de lumbo-ischialgie werden twee epidurale infiltraties toegepast met goed resultaat, momenteel is een verdere behandeling niet nodig. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de aandoeningen van verzoeker geen behandeling behoeven, bijgevolg diende er geen verder onderzoek te worden gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling door de arts-adviseur, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekster om de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vragen om de beoordeling van de arts-adviseur over te doen, komt het de Raad niet toe om in het raam van een annulatieprocedure zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de arts-adviseur. (arrest RVV, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012)

Verzoeker kan niet uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet afleiden dat er in iedere hypothese, en dus ook wanneer er geen medische behandeling of opvolging als noodzakelijk wordt weerhouden, een onderzoek moet worden gevoerd naar de mogelijkheden ervan in het herkomstland.

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de verwijzing naar artikel 3 EVRM die door verzoekster wordt bekritiseerd, dient verwezen worden naar het arrest nr. 225.523 van de Raad van State van 19 november 2013 waarin onder meer geoordeeld werd wat volgt:

“(…) Considérant qu’outre les extraits des travaux parlementaires ci-avant rappelés, l’exigence d’un certain seuil de gravité de la maladie ressort des termes mêmes de l’article 9ter, §1, alinéa 1er, lorsque le législateur parle « d’une maladie telle » - c’est-à-dire à ce point grave – qu’elle entraîne un ‘risque réel’ pour sa vie ou son intégrité physique ou un ‘risque réel’ de traitement inhumain ou dégradant ; que l’utilisation, par deux fois, de l’expression ‘risque réel’ fait manifestement référence, par analogie, au critère appliqué par la Cour européenne des droits de l’homme dans l’appréciation des violations de l’article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l’homme et des libertés fondamentales ;

(…)
Considérant qu’en conséquence de ce qui précède, le Conseil du contentieux des étrangers a conféré à l’article 9ter §1, 1er, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, une portée qu’il n’a pas, en jugeant que cette disposition astreint l’Etat belge ‘à un contrôle des pathologies alléguées qui s’avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence’ relative à l’article 3 précité de la Convention ; que, dans cette mesure, le premier moyen est fondé ;(…) »

Met andere woorden, naast de terminologische overeenstemming met artikel 3 EVRM (“reëel risico” en “een onmenselijke of vernederende behandeling”), werden ook de begrippen reëel risico voor het leven of fysieke integriteit in 1993 in de Vreemdelingenwet geïntroduceerd als bescherming tegen schendingen van artikel 3 EVRM en deze werden bij het invoeren van artikel 9ter Vreemdelingenwet in 2006 werden overgenomen in dit artikel. Zo kan worden vastgesteld dat de Wet van 06.05.1993 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tezamen met de eerste vorm van subsidiaire bescherming, de begrippen leven en fysieke integriteit in de Vreemdelingenwet introduceerde.

De begrippen “gevaar voor het leven en de fysieke integriteit” werden aldus (in een eerste vorm van subsidiaire bescherming) opgenomen in de Vreemdelingenwet, om te beantwoorden aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens meer in het bijzonder aan artikel 3 van het EVRM.

Het is dan ook duidelijk de bedoeling van de wetgever in 2006 bij de invoering van artikel 9ter Vreemdelingenwet met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen om de toepassing ervan volledig te verbinden aan artikel 3 EVRM, en dus niet enkel met betrekking tot het vermelde reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, doch ook met betrekking tot het gevaar voor het leven en de fysieke integriteit waarbij de term “gevaar”, bovendien eveneens door het concept “reëel risico” voor het leven en de fysieke integriteit werd vervangen, daarbij nog duidelijker verwijzend naar artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

Het EHRM stelt wel degelijk dat een gebrek aan een levensbedreigend, vergevorderd, kritiek stadium doorslaggevend is om de toepassing van artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Een actuele levensbedreiging is bijgevolg wel onontbeerlijk om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV, 24 januari 2011, nr. 54.807)

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. Het eerste middel is ongegrond.”

4.3. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsgrond, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de medische verblijfsaanvraag onontvankelijk is nu de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft

vastgesteld dat de ziekte “*kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk*”.

Er wordt in de bestreden beslissing vervolgens uitdrukkelijk verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 februari 2014 dat aan de verzoeker samen met de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht zodat de inhoud ervan dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. Uit dit advies van 20 februari 2014 blijkt dat de door de verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer oordeelde dat uit het door de verzoeker voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 13 januari 2014 en de medische stukken van 16 juni 2013, 18 juli 2013, 23 september 2013 en 10 oktober 2013 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit en dat er evenmin een actueel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De bestreden beslissing maakt vervolgens toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij de gemachtigde in de bestreden beslissing nogmaals ingaat op de vraag of de aandoening van de verzoeker een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De bestreden beslissing bevat dan ook op duidelijke wijze de redenen op grond waarvan de beslissing is genomen. De beslissing geeft de verzoeker voldoende inzicht in de redenen die haar gronden teneinde hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt derhalve niet.

4.4. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. De verzoeker betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hoewel de verweerder niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoeker ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

4.5. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat op zich verwijst naar artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Teneinde de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 te onderzoeken, is het dan ook aangewezen om de relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker overigens tevens de schending aanvoert, in ogenschouw te nemen.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet stelt het volgende :

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

[...].”

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Gelet op de redactie ervan houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van de in artikel 9ter, § 1 vermelde risico's toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, kan een verwijzing naar een advies een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat ook dit advies zelf afdoende is gemotiveerd (RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636). Bovendien is het, in het kader van beslissende adviezen zoals *in casu*, toegelaten om de onwettigheden die aan dergelijk advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de verweerder genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet haar noodzakelijke rechtsgrond vindt in het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte van de betrokkene kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. De gebeurlijke onregelmatigheid van het advies van de ambtenaar-geneesheer viteit dan ook de uiteindelijke beslissing waarbij de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (cf. RvS 21 juni 2013, nr. 224.018; RvS 30 januari 2013, nr. 222.306).

4.6. Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, in toepassing van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, op 20 februari 2014 een advies heeft uitgebracht aangaande verzoekers aandoening(en). Dit advies werd aan de verzoeker onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht en luidt als volgt:

*“Geachte mevrouw,
NAAM :
[...]*

Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.01.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 13.01.2014 en de medische stukken d.d. 16.06.2013, 18.07.2013, 23.09.2013 en 10.10.2013 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het schouder syndroom wordt omschreven als een beperkt probleem en wordt niet behandeld. Voor de lumbo-ischialgie werden twee epidurale infiltraties toegepast met goed resultaat, momenteel is een verdere behandeling niet nodig. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond.”

Lezing van het advies van 20 februari 2014 leert dan ook dat de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk verwijst naar het door de verzoeker bijgebrachte standaard medisch getuigschrift van 13 januari 2014 en de bij dit getuigschrift gevoegde medische stukken van 16 juni 2013, 18 juli 2013, 23 september 2013 en 10 oktober 2013. Derhalve blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de door de verzoeker bijgebrachte medisch attesten in rekening heeft genomen bij zijn beoordeling. De ambtenaar-geneesheer leidt uit de voorgelegde medische attesten af dat de erin beschreven aandoeningen geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoeker. Deze beoordeling betreft het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat het schouderprobleem beperkt is en niet wordt behandeld en dat voor de lumbo-ischialgie reeds twee epidurale infiltraties werden toegepast met goed resultaat en waarvoor momenteel geen verdere behandeling nodig is, zodat er actueel ook geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit betreft dan weer het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dan ook dat deze de beide onderscheiden toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet heeft beoordeeld. De vraag is echter of de motieven die de ambtenaar-geneesheer hier hanteert, afdoende zijn ten aanzien de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet én in het licht van de door de verzoeker voorgelegde elementen.

4.7. De verzoeker betoogt dat hij niet begrijpt hoe de ambtenaar-geneesheer ertoe komt te stellen dat er momenteel geen behandeling nodig is. Hij verwijst hiertoe naar het standaard medisch getuigschrift van 13 januari 2014 en meer bepaald naar de rubriek C van dit attest waarin wordt ingegaan op de nood aan behandeling.

Het bedoelde standaard medisch getuigschrift van 13 januari 2014 bevindt zich in het administratief dossier. Uit dit attest blijkt dat de behandelende arts de verzoeker diagnosticeert met een schouder syndroom, die hij beschrijft als een beperkt probleem en een spinaal kanaalstenose L4-L5 waarvoor geen graden van ernst worden gegeven. Onder de rubriek C *“Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen (...)*” vermeldt de behandelende arts de volgende medicamenteuze behandeling *“Zaldiar, Ibuprofen, Paracetamol, zo nodig”*. Als interventie of hospitalisatie wordt vermeld: *“infiltraties lumbaal, kinesist 1x / week”* en de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling wordt bepaald op *“levenslang”*. Bij het standaard medisch getuigschrift zijn 4

bijlagen gevoegd. De eerste bijlage betreft een onderzoek uitgevoerd in het AZ Sint-Lucas te Gent op 16 juni 2013 waarbij wordt geconcludeerd dat de verzoeker een belangrijke verworven spinaalkanaalstenose op niveau L4-L5 vertoont. De tweede bijlage betreft een orthopedisch onderzoek en een NMR lumbaal van 18 juli 2013 waarin de aanwezigheid van chronische lumbo-ischialgie links wordt weerhouden ten gevolge een degeneratieve spinaalstenose L4-L5 en waarbij wordt gesteld dat op therapeutisch vlak een epidurale infiltratie wordt verricht. De derde bijlage betreft een consultatie van 23 september 2013 waarbij een lichte beterschap na de verrichte epidurale wordt vastgesteld en waarbij wordt besloten om een tweede epidurale infiltratie te verrichten. De vierde bijlage tot slot gaat om een nieuwe consultatie van 10 oktober 2013 waarbij er een globaal gunstige evolutie wordt waargenomen en waarbij als verder beleid een afwachtende houding wordt aangenomen en Zaldiar wordt voorgeschreven als analgeticum. Bij stopzetting van de behandeling zal de levenskwaliteit van de verzoeker achteruitgaan, alsook het algemeen functioneren.

De Raad wijst er op dat het standaard medisch getuigschrift werd opgesteld op 13 januari 2014 en dat het werd ondertekend door de behandelende arts van de verzoeker. De bijlagen bij het standaard medisch getuigschrift daarentegen zijn van minder recente data en zijn niet ondertekend door een arts. De Raad is daarom van oordeel dat het standaard medisch getuigschrift van 13 januari 2014 de meest relevante medische informatie bevat om de aandoeningen van de verzoeker en de daaraan verbonden risico's in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet te beoordelen.

Samen met de verzoeker stelt de Raad dan ook vast dat in het voornoemde standaard medisch getuigschrift met betrekking tot de spinaalkanaalstenose L4-L5 een levenslange noodzakelijke behandeling wordt vooropgesteld, die bestaat uit het innemen van een aantal medicijnen (Zaldiar, Ibuprofen en Paracetamol), uit het verrichten van lumbale infiltraties en uit kinesithérapie.

Hoewel uit ditzelfde standaard medisch getuigschrift blijkt dat het schouder syndroom een beperkt probleem is dat niet behandeld wordt en de ambtenaar-geneesheer dan ook hieromtrent op goede gronden kon verwijzen naar de voorgelegde medische stukken, dient te worden vastgesteld dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer omtrent de nood aan behandeling voor de spinaalkanaalstenose en de daaruit voortvloeiende lumbo-ischialgie geen steun vindt in het door de verzoeker bijgebrachte standaard medisch getuigschrift. Uit de bijlagen bij het standaard medisch getuigschrift blijkt aan de ene kant wel dat reeds twee epidurale infiltraties werden uitgevoerd, doch noch uit het standaard medisch getuigschrift van 13 januari 2014 noch uit de minder recente bijlagen kan blijken dat er momenteel geen verdere behandeling nodig is. Immers blijkt uit het standaard medisch getuigschrift dat er een levenslange behandeling wordt voorzien en blijkt uit de bijlagen dat het gaat om een chronische en degeneratieve aandoening, waarbij twee infiltraties werden toegediend en waaromtrent op 10 oktober 2013 een afwachtende houding werd aangenomen ten aanzien van verdere behandeling met infiltraties doch waarbij tevens een behandeling met het analgeticum Zaldiar werd voorgeschreven. Dat er geen enkele verdere behandeling is voorzien, blijkt dan ook niet. Bovendien vertoont het standaard medisch getuigschrift, om de hierboven vermelde redenen, een grotere relevantie voor de beoordeling van de benodigde behandeling en wordt in dit attest door de behandelende arts een levenslange behandeling, onder meer met Zaldiar en lumbale infiltraties geattesteerd.

Het is dan ook duidelijk dat de vermeldingen van het standaard medisch getuigschrift *d.d.* 13 januari 2014 niet te verzoenen zijn met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat met betrekking tot de *“lumbo-ischialgie twee epidurale infiltraties [werden] toegepast met goed resultaat, momenteel is een verdere behandeling niet nodig.”*

4.8. Hoewel het de ambtenaar-geneesheer die de verweerder adviseerde op zich vrij staat om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelend geneesheer in het door de aanvrager voorgelegde standaard medisch getuigschrift, dient hij in zijn advies echter wel op een afdoende wijze te motiveren waarom hij tot dit andersluidend oordeel komt.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet derhalve geen afbreuk aan de verplichting om administratieve beslissingen afdoende te motiveren, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds *in concreto* beoordeeld dient te worden in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). De motivering moet in dit opzicht ook draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). Toegepast op

het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, houdt de motiveringsplicht voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals geattesteerd in een aan de verweerder voorgelegd medisch getuigschrift, in het algemeen niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer betekent derhalve niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert al evenmin dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

Wanneer de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel is toegedaan dan hetgeen door een andere geneesheer (met name de behandelende arts die het standaard medisch getuigschrift opstelde) wordt geattesteerd, dienen de motieven waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om tot een andersluidend oordeel te komen, des te concreter en pertinenter te zijn.

Van de ambtenaar-geneesheer kan dan ook worden verwacht dat hij in het licht van de vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift van 13 januari 2014 en zijn bijlagen, duidelijk preciseert op welke gronden hij zich steunt om te oordelen dat de lumbo-ischialgie actueel geen verdere behandeling behoeft.

4.9. De Raad stelt echter vast dat de ambtenaar-geneesheer zich ertoe beperkt te verwijzen naar het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 13 januari 2014 en zijn bijlagen, die zoals gezegd geen feitelijke grondslag bieden voor de stelling dat er na de twee epidurale infiltraties geen verdere behandeling meer nodig is. De ambtenaar-geneesheer licht op geen enkele wijze concreet toe op welke basis hij tot de vaststelling komt dat er momenteel geen verdere behandeling nodig is met betrekking tot de lumbo-ischialgie. Ook de stukken van het administratief dossier kunnen dit oordeel overigens niet ondersteunen. De verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer hem niet toelaat te begrijpen waarom de vermeldingen onder de rubriek C van het standaard medisch getuigschrift niet worden aanvaard en waarom niettemin wordt geoordeeld dat er geen verdere behandeling nodig is zodat *“Er dus actueel geen risico [bestaat] op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”*.

Rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat in het beslissende advies van de ambtenaar-geneesheer niet afdoende is gemotiveerd in het licht van het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Doordat de bestreden beslissing steunt op een beslissend advies dat niet afdoende is gemotiveerd, is ook de bestreden beslissing zelve behept met een motiveringsgebrek.

De bijkomende motieven die de ambtenaar-geneesheer in de bestreden beslissing voorziet - en waarnaar de verweerder in de nota met opmerkingen verwijst - omtrent het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet doen hieraan geen afbreuk. Immers dient vooreerst te worden opgemerkt dat het de gemachtigde, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet niet toekomt om het advies van de ambtenaar-geneesheer aan te vullen met een eigen beoordeling omtrent het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst. Daarnaast brengt de Raad in herinnering dat het advies van de ambtenaar-geneesheer overeenkomstig artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet *ipso facto* leidt tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zodat de onwettigheid van dit advies meteen ook de daaruit voortvloeiende onontvankelijkheidsbeslissing viteit.

De Raad stelt tot slot vast dat de verweerder in de nota met opmerkingen niet ingaat op verzoekers kritiek dat de motivering van het advies van 20 februari 2014, gelet op de vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift omtrent een levenslange behandeling, niet toelaat te begrijpen waarom de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat er momenteel geen verdere behandeling meer nodig is voor de lumbo-ischialgie.

4.10. De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt vastgesteld. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

Wat het derde middel betreft, merkt de Raad op dat dit exclusief is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Nu onder punt 3 reeds werd besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van dit bestreden bevel, kan dit middel niet ten gronde worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DE GROOTE